

РЕШЕНИЕ

№ 2929

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.04.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2564** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение № 690 от 09.02.2023 г., постановено по НАХД № 5067/2022 г., Софийският районен съд е отменил НП № [ЕГН]/24.02.2022 г., издадено от Зам.-кмета на Столична община, с което на "ЧЕЗ разпределение България" АД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за извършено нарушение по чл.14, ал.4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл.123, ал.1 от същия закон.

Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена в срок чрез пълномощника юк.С., обжалва същото. В жалбата се излагат аргументи за неправилност на постановеното съдебно решение и за законосъобразност на обжалваното пред районния съд наказателно постановление. Оспорва се изводът на Съда за недоказаност на процесното нарушение. Касаторът настоява, че срокът за подаване на информацията, имаща значение за определянето на данъка върху недвижимите имоти, започва да тече от датата на издаване на разрешението за ползване на новопостроения имот. Претендира отмяна на съдебния акт от настоящия съд и потвърждаване на обжалваното НП. В съдебно заседание касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касация – "ЧЕЗ разпределение България" АД, чрез процесуалния си

представител юк.Б. е подал писмен отговор, в който оспорва касационната жалба и моли за оставяне на съдебния акт в сила.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град провери правилността и обосноваването на постановеното решение във връзка с направените от касатора оплаквания и намери следното:

С обжалваното НП "ЧЕЗ разпределение България" АД е санкционирано за това, че на 21.12.2021 г., при подаване по пощата в Столична община на данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти съгласно чл.14 ЗМДТ за имот подземен трафопост с площ от 42 кв.м, находящ се в [населено място], [улица], ст.инспектор в дирекция "Общински приходи" в СО е приел, че П. К. Г. като пълномощник на дружеството е подал декларацията със закъснение, с което е извършено административно нарушение по чл.123, ал.1 ЗМДТ, чл.40, ал.1 и чл.14, ал.4 ЗМДТ. Въз основа на установеното е съставен АУАН, тъй като данъчната декларация е подадена два месеца след изтичане на предвидения в закона двумесечен срок, който е изтекъл на 20.10.2021 г. В АУАН е посочено, че нарушението е извършено на 21.10.2021 г. Въз основа на така съставения акт е издадено атакуваното през СРС наказателно постановление. В него наказващият орган е посочил, че нарушението се изразява в неподаване в срок на информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, като не е подадена декларация за облагане с годишен данък върху недвижимия имот в законоустановения двумесечен срок. Посочено е, че имотът е придобит след като на 17.12.2019 г. на дружеството е учредено право на строеж за същия, а на 20.08.2021 г. Началникът на ДНСК е издал Разрешение за ползване на имота с № СТ-05-645.

За да отмени обжалваното пред него постановление, Софийският районен съд е приел, че процесното нарушение на чл.14, ал.4 във вр.с ал.1 ЗМДТ се явява недоказано. Съдът не е споделил тезата на наказващия орган, че срокът по чл.14, ал.1 от закона започва да тече от момента на издаване на Разрешение за ползване № СТ-05-645 от началника на ДНСК (20.08.2021 г.), като е изтъкнал, че на приложеното копие от Разрешение за ползване № СТ-05-645 липсва отбелязване кога последното е връчено на дружеството. Оттук СРС е направил извода, че не може да се установи от кой момент е започнал да тече срокът по чл.14, ал.1 ЗМДТ по отношение на задълженото лице.

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна.

Решението на Софийския районен съд е правилно, но само като краен резултат.

Наказващият орган е посочил като нарушена разпоредбата на чл.14, ал.4 ЗМДТ. Според нея за новопостроен или придобит по друг начин имот или ограничено вещно право на ползване в двумесечен срок предприятията подават информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка.

СРС неправилно е определил приложимите към случая материалноправни норми.

Нормата на чл.14, ал.1 ЗМДТ касае задължението за уведомяване на общината за новопридобит или новопостроени сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията, чрез подаване на декларация в двумесечен срок за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. За разлика от нея, разпоредбата на чл.14, ал.4 от закона въвежда задължение за собственика, съответно носителя на ограниченото вещно право, да подаде информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за

определянето на данъка, като законът не изисква подаването на информацията да стане чрез подаване на данъчна декларация, като препратката към ал.1 е единствено за срока, но не и за начина на подаване на информацията. Въпреки това и актосъставителят, а след него и наказващият орган, сочат, че нарушението се изразява в неподаване в срок на декларация за данъка. С това описанието на нарушението е неточно и не позволява да се определи кое е било дължимото от дружеството правомерно поведение.

Но указаното разминаване не е единственият порок на НП, защото, както се изясни, задължението по чл.14, ал.1 и ал.4 ЗМДТ е за сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ. За онези новопостроени сгради, които подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ, не се подават данъчни декларации – чл.14, ал.2 ЗМДТ. Поради това, че строежът включва жилищна сграда с офиси и подземни гаражи, външно електрозахранване с кабели Ср.Н 10 кV, НН 1 кV и нов подземен трафопост на същата жилищна сграда, както и външно захранване и абонатна станция на жилищна сграда, в случая е издадено разрешение за ползване и строежът е въведен в експлоатация именно по реда на ЗУТ. Изложеното води до извода, че именно нормата на чл.14, ал.2 ЗМДТ е била нарушена в случая. Не е било дължимо подаване на декларация, а само подаване на информация по ред, определен от министъра на финансите. И в акта, и в постановлението е дадена различна правна квалификация на нарушението, поради което НП е подлежало на отмяна само на това основание.

Неправилно Съдът е изложил като отменителен мотив невъзможността да се установи от кой момент е започнал да тече срокът по чл.14, ал.4 във вр.с ал.1 ЗМДТ, тъй като от приложеното копие от Разрешение за ползване № СТ-05-645 липсва отбелязване кога последното е било връчено на задълженото лице. Тази дата е ирелевантна за изпълнение на задължението за подаване в срок на информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на местния данък. Каза се по-горе, че в хипотезата на чл.14, ал.2 ЗМДТ необходимите данни за определяне на данъка на новопостроените сгради и/или на самостоятелни обекти в тях се предоставят от възложителя на строежа в двумесечен срок след завършването на сградата в груб строеж. Очевидно завършването на сградата в груб строеж предхожда датата на въвеждането ѝ в експлоатация, но наказващият орган не е посочил релевантната дата на завършване сградата в груб строеж, а се е насочил в погрешната посока да изследва пропускането на срока с начален момент издаването на разрешението за ползване, която не е релевантната дата, явяваща се начало на законоустановения срок.

Като е достигнал да извод за незаконосъобразност на НП № [ЕГН]/24.02.2022 г., СРС е постановил съдебен акт, който е правилен като краен резултат и следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № № 690 от 09.02.2023 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 5067/2022 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.